

Un és que, durant tot aquest temps, mai vaig ser la Dolors de Cal Farré. Sempre vaig ser *la filla de l'alcalde*. Quan estava pel carrer amb les meves amigues o anàvem al cine o al ball els diumenges a la tarda, era molt freqüent, aleshores, que la gent gran ens preguntés de quina casa érem.

Deia, la Rosa Mari, : "Jo sóc de Cal Fusell".

La Carmeta: "Jo sóc de Cal Palanca".

-Jo sóc la petita de Cal Birol- deia la Pepita.

-I tu?- em deien.

-Jo sóc de Cal Farré!

-De Cal Farré? De quin Farré?

-De la Francisqueta del Farré- contestava jo.

La senyora es quedava com a pensativa.

-Sí dona sí, la del Ramon de la Celestina- deia una altra.

-Ah! així tu ets la filla de l'alcalde.

-Sí- contestava jo.

-Haver-ho dit abans!- replicava ella.

Aquesta conversa succeïa sovint, i he de dir que francament m'empipava, perquè llavors tothom ens coneixíem pel nom de les cases i jo semblava que no en tingués. Amb el pas del temps ja no m'importava i m'hi vaig acostumar, perquè tot i haver deixat de ser alcalde el meu

pare, em continuaven coneixent com a tal. Però, des d'aleshores i fins i tot ara com 'la Dolors, la filla de l'alcalde vell'.

L'altre, que recordo amb molta satisfacció, és la inauguració de les escoles, perquè aquest fet m'importava molt a mi.

Significava que s'havia acabat això d'anar a classe en unes condicions no massa bones, unes aules que recordo més aviat fosques com eren els baixos de l'antic ajuntament, o els baixos de la badia. Les 'noves escoles' eren grans, lluminoses amb els seus grans finestrals, un gran pati. Quin canvi! N'estava orgullosa. Això sí que era una escola! (avui ja substituïdes pel Grup Escolar Dr. Serés).

Personalment ho vaig viure com un gran esdeveniment, i em va fer entendre moltes coses, com, per exemple, les anades i vingudes de gent a casa, converses que sentia, els papers que portava casi diàriament el Sr. Benjamín - l'agutzil- perquè els firmés el pare, també queixes, peticions... Tot eren coses que tenien a veure amb la vida del poble.

I també em va fer canviar d'actitud. Em va portar a participar de bon grat en totes les coses que es feien.

Quan tirava el *kick-off*, aguantava sencers els partits de futbol entre l'Alpicat i el Torrefarrera, que precisament es jugaven per la Festa Major. I per no quedar-me sola, com en altres ocasions, a l'entrega de les copes, preferia acompanyants

una mica més grans, com eren la Margarita de Cal Franc i ma cosina la Celestina. També participava en la coral infantil, les caramelles, el teatre, les processons tant de les festes majors com les del Corpus, Setmana Santa, vestida d'acord amb el personatge que representava. Fins i tot, en els primers festivals que s'organitzaren, cantava acompanyada de les guitarres dels germans Verdú i Peña.

Haver passat per aquesta experiència fa que siguis participativa i més comprensiva amb la majoria d'aspectes de la vida. També fa que sàpigues respectar, tolerar i valorar l'esforç de totes les persones, moltes vegades anònimes, que fan possible que les coses funcionin i tirin endavant. Crec que els salts qualitius i importants de la vida dels pobles, a part del treball i de l'esforç que es fa des de l'Ajuntament, també es produeixen a partir de la conscienciació i presa d'actituds de la gent.

El meu desig d'estudiar tot el referent a la vida, i satisfet amb molt esforç pels meus pares, em va portar a Barcelona. Els anys d'universitat varen ser molt intensos en tots sentits: de coneixements, de cultura, nous companys, amics, revoltes estudiantils (maig del 68), moviment *hippy*, aparició de la 'Nova Cançó', Beatles..., tot un món, però, quan tornava a casa i em trobava amb els meus amics d'Alpicat, era tornar 'al poble'.

Els amics

Els amics de la infància, els de sempre, els vells amics, amb el pas del temps, diuen que són els que més es valoren. Jo us ben asseguro que sempre els he tingut en gran consideració.

Passats els anys típics de joventut, en que els enamoraments feien passar membres d'una colla a una altra, va quedar configurada la meua. Jo també hi vaig introduir un nou 'element' a la colla, l'Anton, a qui els meus amics varen rebre amb els braços oberts i la seva integració va resultar molt fàcil.

Hem compartit els nostres festeigs i casaments. També naixements, bateigs i comunions dels nostres fills. Festes i aniversaris de tot tipus, però també dubtes, angoixes, inquietuds, penes, fins hi tot la sentida pèrdua d'una parella molt volguda per tots.

I, el cicle de la vida torna a començar. Ja s'han casat dos fills de la colla, la Blanca i el Ramon, que ens han fet experimentar noves sensacions.

Tot plegat, vol dir molts moments compartits de tots colors i matisos, difícils i de felicitat. I ens acceptem tots tal com som.

Diu un proverbi xinès que *"es pot viure sense gent, però no sense amics"*. Allí on hi ha amics hi ha riqueses. Sóc persona que m'agrada fer-me regals, i amb el cor a la mà us dic que el millor regal que m'he fet ha estat la meua colla d'amics d'Alpicat, la colla La Salseta.

El lloc

El lloc, no ens enganyem!, és circumstancial perquè el determina la família, però fins i tot el lloc m'agrada, perquè considero la situació d'Alpicat cèntrica està a molt bona distància dels Pirineus, de la Mediterrània i també de Barcelona, ciutat on visc-.

I com que els sentiments són universals, allò que sento per Alpicat us ho diré amb una poesia que fa anys que vaig descobrir d'un poeta català, Joan Arús, que precisament la va escriure per al seu poble, i de la qual n'he extret un fragment:

El meu poble (Joan Arús, fragment)

*Jo tinc el meu poble com el té tothom.
No cal pas que digui quin és el seu nom; no cal
que les seves virtuts altifiqui ni les seves gràcies
una a una expliqui.*

*Quan dic el meu poble ja li faig ma lloança,
perquè l'estimo sense comparança, que enlloc
sentiria lo que sento aquí on totes les coses em
parlen de mi, on totes les coses em són
conegudes i m'evocuen hores dolçament
viscudes.*

*Sóc entrada a casa pel mateix portal
que em duu la fragància de la llar pairal, mes ara
m'envolten les coses d'abans; el record s'aviva
d'aquells temps llunyans.*

*Aquí, però, resta part de ma existència
i el passat renova la meva presència.*

*Avui, em sento tan petita com ahir,
amb tantes de coses que parlen de mi.*

*Aquí on cada cosa se'm torna eloqüent
i palpo ma vida dispersa en l'ambient.*

Per acabar, ho faré amb un refrany dedicat al món de la pagesia, un món que sempre espera i confia:

*-El pagès, per tenir bona collita el temps aprofita,
però si no descansa no avança.*

Espero que aquests dies de Festa Major siguin un 'descans' per a la gent que es dedica a les feines del camp i per a tothom en general. Desitjo que -entre els diferents actes de la festa, les músiques de les firetes, trobades, xerrades, rialles, menjades i ballades- tinguem tots una molt bona, feliç i inoblidable Festa Major.

Moltes gràcies.

Dolors Escuer Ibars
Alpicat, dijous, 21 d'agost de 2003

PRECAO

Llibre gegant

Foto d'alguns dels dibuixants i voluntaris participants en la cinquena edició de la Festa del Llibre gegant.

VIDA SOCIAL

Memòries dels quintos d'Alpicat

ANY 1920

En aquells temps, quan els nois, fills del poble, feien els 21 anys, el 28 de desembre, a la plaça de l'Església, es feia un cerimonial per sortejar les destinacions de cadascú d'ells, per anar a complir els deures militars amb la Pàtria.

El dia abans passaven a recollir llenya pel poble i, per matar el fred que feia, encenien una gran foguera.

Hi havia diverses opcions i categories, però el **quinto que treia el número 1 era "soldat segur"**.

Normalment el servei militar durava tres anys, però les famílies benestants que no volien que els seus fills anessin a fer la mili pagaven una determinada quantitat a l'Estat i el lliuraven de fer el soldat; en el seu lloc un altre jove anava a fer la mili.

Els anys que havien nascut molts nois el govern destinava una determinada quantitat de joves com a **excedents de contingent** i els que tenien

aquesta sort feien la mili tan sols el temps necessari per aprendre la instrucció.

Els pares que havien fet els seixanta anys, si tenien un fill a casa, el lliuraven de fer el servei militar.

Durant el temps que estaven a l'exèrcit els acostumaven a donar un mes de permís, en les èpoques de treballs agrícoles, per ajudar els pares a recollir la collita.

Darrerament fer el servei militar era com fer un passeig, ja que tan sols servien un any i part d'aquest temps el passaven a casa.

Ara, amb la democràcia, tot ha canviat i els nois ja no tenen l'obligació de fer la mili, però cinc o sis mesos fora de casa els aniria molt bé a tots, perquè valorarien més el que tenen a casa i aprendrien a valer-se per si mateixos, sense l'ajut dels pares.

Ramon Gatius Serés

Ansietat per separació

L'ansietat per separació. Denominem així a un síndrome o conjunt de símptomes que sempre apareixen junts:

- 1. Vocalització excessiva; el gos borda moltíssim i molt fort, amb les conseqüents molèsties que ocasiona als veïns.
- 2. Conducta de micció i defecació en llocs no habituals.
- 3. Comportament destructiu, mossegant coixins, cables o qualsevol objecte.
- 4. Vòmits i diarrees.

No hi ha cap predisposició, ni de raça, ni de sexe, ni d'edat. El problema apareix únicament quan el gos es queda sol i gairebé sempre que s'hi queda.

És un problema de gossos molt dependents del seu amo. Els símptomes s'inicien quan l'animal nota que l'amo ha de marxar i comença a ficar-se nerviós. La màxima intensitat es dona entre cinc i trenta minuts després de marxar.

Si aprecieu aquest conjunt de símptomes quan deixeu el gos sol, cal que el dugueu a un etòleg caní (especialista en el comportament dels gossos) o al vostre veterinari habitual.

El fet de castigar el gos quan arribem a casa i trobem femtes, pixarrades fora de lloc o coses trencades no ens servirà de res si l'acció no s'ha produït en aquell moment. El gos no relaciona el càstig amb el que ha fet fa més de vint minuts. El tractament és bàsicament comportamental. Per tal de fer perdre aquesta conducta al nostre gos, es recomana fer veure que surtim de casa i

tornar abans de cinc minuts. Si l'animal no ha fet cap destrossa, recompensem l'animal amb una festa o un premi. El gos relacionarà la nostra sortida amb una recompensa. Fent repetides vegades aquesta acció i augmentant el temps de la sortida podem arribar a corregir lentament el problema. Si no és així, els especialistes recomanen la combinació de mètodes de conducta i tractaments terapèutics.

Josep Farreres i Escuer
Veterinari

Des de la Regidora de Cultura de l'Ajuntament d'Alpicat fem arribar a totes les llars notícies de les activitats que programem des de l'Ajuntament. Totes les persones interessades en rebre aquest tipus d'informació podeu facilitar la vostra adreça de correu electrònic a l'Ajuntament i nosaltres us farem arribar puntualment la programació d'aquestes activitats.